

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Fialy a soudkyň JUDr. Věry Jakubové a JUDr. Ivany Šimové v právní věci žalobce **Českomoravská investiční a.s.**, IČ : 499 69 854 se sídlem v Brně, Bartošova 1833/6, zast. Mgr. Davidem Jüngerem, advokátem se sídlem v Ostravě - Mariánské Hory, ul. 28. října 219/438 proti žalovaným : **1) TOBA TRADE s.r.o.**, IČ : 268 60 414, se sídlem Ostrava – Radvanice, Ludvíkova 1351/16, zast. JUDr. Světlanou Vargovou, advokátkou se sídlem v Ostravě 1, Musorgského 14 a **2) Správě železniční dopravní cesty**, státní organizace, IČ : 709 94 234 se sídlem Praha 8 – Karlín, ul. Prvního pluku 367/5, o určení neplatnosti kupní smlouvy a určení vlastnického práva, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Tachově ze dne 12.6.2007 č.j. 4 C 7/2007 – 126,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **p o t v r z u j e**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit 1) žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 25.418,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce 1) žalovaného JUDr. Světlany Vargové, advokátky advokátní kanceláře se sídlem v Ostravě, Musorgského 14.
- III. Žalobce je povinen zaplatit 2) žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení v částce 24,- Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Rozsudkem ze dne 12.6.2007 č.j. 4 C 7/2007 – 126 zamítl Okresní soud v Tachově žalobu žalobce o určení neplatnosti kupní smlouvy uzavřené mezi 2) žalovaným jako prodávajícím a 1) žalovaným jako kupujícím, jejímž předmětem je převod vlastnického práva k nemovitostem zapsaným na listu vlastnictví č. ■ v katastrálním území ■, Obec ■, a to k budově č.p. ■, rod. dům, část obce ■, situované na pozemku par. č.st. ■, a k pozemku parc. č. st. ■, a dále rovněž zamítl žalobu žalobce na určení, že vlastníkem právě uvedených nemovitostí je Česká republika s právem hospodaření s majetkem státu pro 2) žalovaného, žalobci uložil povinnost k náhradě nákladů řízení v částce 35.739,- Kč 1) žalovanému a pokud jde o náklady řízení ve vztahu mezi žalobcem a 2) žalovaným, rozhodl tak, že 2) žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podal žalobce odvolání, a to proti všem jeho výrokům. Nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně o tom, že prodej předmětných nemovitostí proběhl v souladu s právními předpisy. Odkazuje v tomto směru na ust. § 38 a) odst.3 zákona č. 77/2002 Sb. o akcioví společnosti České dráhy, podle kterého měl prodej probíhat podle zákona č. 92/1991 Sb. o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby. Dle § 10 odst. 1 tohoto zákona je vláda ČR oprávněna rozhodnout o privatizaci přímým prodejem mimo veřejnou soutěž nebo mimo veřejnou dražbu. Podle názoru žalobce nemohla vláda ČR usnesením č. 870 z 19.7.2006 rozhodnout o vynětí majetku uvedeného ve výroku tohoto rozsudku z režimu zákona č. 92/1991 Sb., neboť tím překročila zákon. I kdyby rozhodnutí vlády vyvolalo právní účinky, prodej předmětného majetku byl podřízen zákonu č. 219/2000 Sb., který je nutno chápat ve vztahu k zákonu č. 77/1997 Sb. jako lex specialis. Žalobce trvá na tom, že prodej majetku 2) žalovaného nebyl transparentní, uchazečům o prodej (většině z nich) nebyly dostatečně, předem, známy podmínky, za nich měl proces prodeje probíhat. Žalobce je dále přesvědčen, že předmětná kupní smlouva je neplatná nejen pro rozpor se zákonem, nýbrž i proto, že jejím uzavřením došlo k porušení předpisů upravujících veřejnou podporu. Pro případ pochybností o tom, zda na souzenou věc dopadají příslušná ustanovení článku 87 – 89 Smlouvy o založení Evropských společenství a sdělení Evropské komise č. 97/C 209/03, navrhuje žalobce, aby soud zahájil u Evropského soudního dvora řízení o předběžné otázce ohledně výkladu právní povahy citovaných komunitárních pravidel a také výkladu jejich obsahu. Žalobce navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, popř. rozsudek změnil a žalobě žalobce vyhověl.

K odvolání žalobce se písemně vyjádřil 2) žalovaný. I nadále trvá na svém stanovisku v tom smyslu, že na požadovaném určení v situaci, kdy řízení o vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí dle napadené kupní smlouvy není dosud skončeno, nemůže být dán naléhavý právní zájem žalobce. Podle názoru 2) žalovaného se žalobce nenachází v takovém právním postavení, kdy by dokazování neplatnosti kupní smlouvy soudem mohlo mít pro něho příznivý dopad. Žalobce zájem o zakoupení nemovitostí z majetku 2) žalovaného projevil, nebyl však úspěšný, protože nesplnil podmínky stanovené 2) žalovaným, neboť navrhoval jiný způsob prodeje, způsob úhrady i termín realizace prodeje. Nelze ani akceptovat tvrzení žalobce o tom, že na prodej předmětných nemovitostí se vztahuje zákon č.219/2000 Sb. o majetku České republiky a jejím vystupování o právních vztazích, neboť předmětné nemovitosti jsou majetkem určeným k úhradě závazků státní organizace České

dráhy a dle usnesení vlády ČR z 19.7.2006 č. 870 byly vyňaty z privatizace dle zákona č.92/1991 Sb.. Žalobce mohl uzavřít předmětnou kupní smlouvu pokud by splnil 2) žalovaným stanovené podmínky. Jeho tvrzení o tom, že uzavřením kupní smlouvy došlo k porušení předpisů Evropských společenství upravujících veřejnou podporu jsou ničím nepodložená. Prvý žalovaný byl prokazatelně jediným ze zájemců o koupi nemovitostí schopným reagovat na požadavek realizace podpisů smluv a následné převedení finančních prostředků na účet 2) žalovaného do 31.12.2006. K prodeji nemovitostí nedošlo za zvýhodněnou cenu, ale minimálně za tržní cenu dle znaleckých posudků. Druhý žalovaný navrhuje, aby soud „žalobu zamítl“.

Prvý žalovaný v rámci odvolacího jednání navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, neboť žalobce neprokázal naléhavý právní zájem na požadovaném určení a ani neprokázal tvrzené důvody neplatnosti žalobou napadené smlouvy.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 občanského soudního řádu (z.č. 99/1963 Sb. v platném znění, dále o.s.ř.), provedl důkaz kupní smlouvou ze dne 18.12.2006, jejíž neplatnost se namítá v tomto řízení, posoudil důvody odvolání a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Žalobou podanou u Okresního soudu v Tachově dne 11.1.2007 se žalobce domáhá určení jednak neplatnosti kupní smlouvy uvedené ve výroku I napadeného rozsudku soudu prvního stupně a jednak určení vlastnického práva České republiky s právem hospodaření 2).žalovaného k nemovitostem, které jsou předmětem téže kupní smlouvy. V případě obou uplatněných nároků jde o žalobu dle ust. § 80 písm. c) o.s.ř., která je přípustná jen v případě, je-li na požadovaném určení naléhavý právní zájem. V tomto směru soud prvního stupně uzavřel, že naléhavý právní zájem na požadovaném určení byl v souzené věci žalobcem prokázán, neboť vyhovění žalobě by mohlo mít příznivý dopad na právní postavení žalobce v podobě možnosti ucházení se o nabytí převáděného majetku. Závěr soudu prvního stupně o existenci naléhavého právního zájmu žalobce na požadovaném určení o existenci naléhavého právního zájmu žalobce na požadovaném určení shledal odvolací soud chybným.

Naléhavý právní zájem na určení ve smyslu ust. § 80 písm. c) o.s.ř. je dán zejména tam, kde by bez tohoto určení bylo ohroženo právo žalobce anebo kde by se bez tohoto určení stalo nejistým jeho právní postavení. Závěr o existenci naléhavého právního zájmu lze učinit, má-li žalobou požadované určení dopad na existující právo (právní vztah) či je způsobilé odvrátit ohrožení tohoto práva nebo odstranit nejistotu stran jeho existence. V tomto směru zaujal Ústavní soud ČR právní názor v tom smyslu, že tvrzením vlastnického práva, zejména toho, jež vyžaduje záznam do katastru nemovitostí, v případě absence legitimního očekávání na straně navrhovatele, není dána ani naléhavost právního zájmu na podání žaloby o určení (stanoviska pléna Ústavního soudu ČR uveřejněné pod č. 477/2005 Sb.). V souzené věci by žalobce v důsledku vyhovění žalobě o neplatnost kupní smlouvy získal možnost v budoucnu se ucházet o koupi předmětných nemovitostí za předpokladu, že by prodej tohoto majetku probíhal formou soutěže znovu a získal tak příležitost tento majetek nabýt. Tímto způsobem není zaručeno, že žalobce bude úspěšný a kupní smlouva s ním bude uzavřena. Pro tuto „absenci legitimního očekávání“ není dán naléhavý právní zájem žalobce na požadovaném určení neplatnosti kupní smlouvy. Pokud jde o druhý uplatněný nárok, totiž o určení vlastnického práva České republiky s právem hospodaření 2) žalovaného k nemovitostem vyjmenovaným ve výroku I napadeného rozsudku, ani na tomto určení neshledal odvolací soud naléhavý právní zájem. Česká republika je i nadále zapsána v katastru nemovitostí jako

vlastník předmětných nemovitostí a žalobce tak nemůže mít naléhavý právní zájem na určení práva, které existuje a není zpochybňováno.

Odvolací soud neshledal důvod k postupu požadovanému žalobcem – k předložení věci Evropskému soudnímu dvoru k zahájení řízení o předběžné otázce podle čl. 234 SES ohledně výkladu právní povahy komunitárních pravidel, konkrétně čl. č. 87 odst. 1 Smlouvy o založení Evropských společenství o veřejné podpoře. Předmětem přezkumu odvolacího soudu v souzené věci je nikoli otázka hmotného práva, nýbrž existence naléhavého právního zájmu na požadovaném určení a nebyl-li naléhavý právní zájem shledán, je vyloučeno posuzovat uplatněný nárok věcně, z hlediska hmotného práva. Jestliže v řízení není řešena otázka hmotného práva, není dán důvod pro předložení věci k rozhodnutí o předběžné otázce Evropskému soudnímu dvoru v Luxemburgu.

Jestliže v souzené věci nebyl shledán (žalobcem prokázán) naléhavý právní zájem na požadovaném určení, je zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně věcně správné a proto bylo odvolacím soudem (byť z jiného právního důvodu) potvrzeno dle § 219 o.s.ř., a to včetně správných a řádně odůvodněných výroků o nákladech řízení, které odpovídají úspěchu žalovaných ve věci a ust. § 151 a § 142 odst. 1 o.s.ř..

V odvolacím řízení úspěšným žalovaným přiznal odvolací soud právo na náhradu nákladů odvolacího řízení podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř.. Druhému žalovanému vznikly náklady odvolacího řízení v částce 24,-Kč (cestovné pověřeného pracovníka místní dopravou k odvolacímu jednání). Prvnímu žalovanému náleží právo na náhradu nákladů právního zastoupení v paušální výši dle vyhlášky č. 484/2000 Sb., § 5 písm. b) a písm. d) za použití § 18 odst. 1, tj. 15.000,- Kč, náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 600,- Kč (2 x 300,- Kč), 19%daň z přidané hodnoty dle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve výši 2.964,- Kč, dále cestovné zástupce prvního žalovaného k odvolacímu jednání na trase Olomouc – Plzeň – Olomouc a náhrada za promeškaný čas – tj. 6.854,- Kč, tj. náklady řízení celkem 25.418,- Kč. Podle § 149 odst. 1 o.s.ř. je žalobce povinen zaplatit náhradu nákladů řízení prvnímu žalovanému k rukám jeho zástupkyně JUDr. Světlany Vargové, A to ve lhůtě 3 dnů dle § 160 odst. 1 občanského soudního řádu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

V Plzni dne 30. října 2008

Za správnost:Eva Šnajdrová

JUDr. Lubomír F i a l a, v.r.
předseda senátu